KONINKRIJK BELGIË

ADVIES 37.321/3

VAN DE AFDELING WETGEVING
VAN DE RAAD VAN STATE

De RAAD VAN STATE, afdeling wetgeving, derde kamer, op 3 juni 2004 door de Vlaamse minister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen verzocht haar, binnen een termijn van dertig dagen, van advies te dienen over een ontwerp van besluit van de Vlaamse regering "tot wijziging van het besluit van de Vlaamse regering van 30 november 2001 houdende de toekenning van een subsidie aan Openbare Centra voor Maatschappelijk Welzijn en verenigingen zonder winstoogmerk als tegemoetkoming in de vergoeding voor de verwerving van de eigendom van de serviceflatgebouwen die op hun grond zijn opgericht in het kader van een onroerende leasingovereenkomst met de BEVAK", heeft op 22 juni 2004 het volgende advies gegeven:

1. Rekening houdend met het tijdstip waarop dit advies gegeven wordt, vestigt de Raad van State de aandacht op het feit dat, wegens het ontslag van de Vlaamse regering, de bevoegdheid van deze laatste beperkt is tot het afhandelen van de lopende zaken. Dit advies wordt evenwel gegeven zonder dat wordt nagegaan of dit ontwerp in die beperkte bevoegdheid kan worden ingepast, aangezien de afdeling wetgeving geen kennis heeft van het geheel van de feitelijke gegevens welke de regering in aanmerking kan nemen als zij te oordelen heeft of het vaststellen of wijzigen van een verordening noodzakelijk is.

*

* *

STREKKING VAN HET ONTWERP

2. Artikel 7, § 1, van het decreet van 6 juli 2001 houdende bepalingen tot begeleiding van de aanpassing van de begroting 2001 voorziet in de toekenning van een jaarlijkse subsidie aan openbare centra voor maatschappelijk welzijn en verenigingen zonder winstoogmerk, per flat in een serviceflatgebouw dat is opgericht in het kader van een onroerende leasingovereenkomst tussen het centrum of de vereniging en een door de Vlaamse regering erkende beleggingsvennootschap met vast kapitaal (BEVAK). De bedoelde subsidie wordt verleend als een tegemoetkoming in de vergoeding die het centrum of de vereniging bij het einde van de onroerende leasingovereenkomst aan de beleggingsvennootschap moet betalen voor het verwerven van de eigendom van de betrokken serviceflats. Aan de Vlaamse regering wordt opdracht gegeven om het bedrag van de subsidie, de periode waarvoor ze wordt toegekend, de wijze waarop ze wordt aangewend en vereffend, en de wijze waarop verantwoording wordt afgelegd over de aanwending ervan, te bepalen.

Ter uitvoering van die decreetsbepaling is op 30 november 2001 een besluit van de Vlaamse regering genomen, houdende de toekenning van een subsidie aan Openbare Centra voor maatschappelijk welzijn en verenigingen zonder winstoogmerk als tegemoetkoming in de vergoeding voor de verwerving van de eigendom van de serviceflatgebouwen die op hun grond zijn opgericht in het kader van een onroerende leasingovereenkomst met de BEVAK.

Artikel 1, 4°, van dat besluit bevat een definitie van het begrip "initiatiefnemer". Het voor advies voorgelegde ontwerp strekt tot de vervanging van die bepaling. Door de ontworpen wijziging zou, voor de toepassing van het besluit van 30 november 2001 in het tweetalig gebied Brussel-Hoofdstad, de Vlaamse Gemeenschapscommissie worden gelijkgesteld met een openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn. Aldus zou ook de Vlaamse Gemeenschapscommissie voor de subsidiëring in aanmerking komen.

RECHTSGROND

3. Zoals hiervóór is opgemerkt, strekt het besluit van de Vlaamse regering van 30 november 2001 tot de uitvoering van artikel 7, § 1, van het decreet van 6 juli 2001.

Dat artikel 7, § 1, bepaalt uitdrukkelijk welke rechtspersonen de begunstigde van de subsidiëring kunnen zijn: de openbare centra voor maatschappelijk welzijn en de verenigingen zonder winstoogmerk.

Het ontwerp heeft in essentie tot doel het toepassingsgebied van de subsidieregeling te verruimen tot de Vlaamse Gemeenschapscommissie. Daarvoor vindt de Vlaamse regering echter geen rechtsgrond in artikel 7 van het decreet van 6 juli 2001.

4. In de aanhef van het ontworpen besluit wordt verwezen naar artikel 2, 1°, van de decreten inzake voorzieningen voor bejaarden, gecoördineerd op 18 december 1991.

Dat artikel 2, 1°, bepaalt wat onder "lokaal of provinciaal bestuur" verstaan moet worden. Volgens de definitie wordt de Vlaamse Gemeenschapscommissie met een lokaal of provinciaal bestuur gelijkgesteld.

Artikel 2, 1°, moet uiteraard gelezen worden in samenhang met de andere bepalingen van de gecoördineerde decreten. In dit verband moet artikel 5, § 1, vermeld worden, dat voorziet in de mogelijkheid van subsidiëring van o.m. lokale en provinciale besturen "als tegemoetkoming in de kosten van ... leasing ... van serviceflatgebouwen, woningcomplexen met dienstverlening en rusthuizen".

Op die subsidie zijn, overeenkomstig artikel 3 van het decreet van 23 februari 1994 inzake de infrastructuur voor persoonsgebonden aangelegenheden (hierna: VIPA-decreet), de bepalingen van dat decreet in beginsel van toepassing. Welnu, artikel 2, 16°, van het VIPA-decreet verstaat onder "leasing" een "onopzegbare overeenkomst waarbij een financier, op specifieke aanwijzing van de initiatiefnemer en tegen een bepaalde prijs, zorgt voor de nieuwbouw, uitbreiding of verbouwing van een onroerend goed op een grond die eigendom is van de initiatiefnemer en waarop voor de duur van de overeenkomst een recht van opstal wordt gevestigd, met de verplichting om de nieuwbouw, uitbreiding of verbouwing aan de initiatiefnemer in gebruik te geven gedurende de duur van de overeenkomst, en waarbij het recht van opstal uitdooft op het einde van de overeenkomst zodat de initiatiefnemer zonder enige bijkomende vergoeding eigenaar wordt van het onroerend goed". Die bepaling maakt het niet mogelijk om de subsidie bedoeld in artikel 5, § 1, van de gecoördineerde decreten inzake voorzieningen voor bejaarden, te bestemmen voor tegemoetkomingen in de vergoeding die een lokaal of provinciaal bestuur bij het einde van de leasingovereenkomst juist wèl moet betalen om de eigendom te verwerven.

Het is precies om die reden dat het genoemde artikel 7, § 1, van het decreet van 6 juli 2001 is aangenomen. Het tweede lid van die bepaling voorziet in een afwijking van het VIPA-decreet, en maakt het aldus uitdrukkelijk mogelijk om een subsidie te verlenen als tegemoetkoming in de vergoeding die aan het einde van de leasingovereenkomst betaald moet worden voor het verwerven van de eigendom van de serviceflats. Die afwijking geldt, zoals gezegd, echter enkel ten gunste van openbare centra voor maatschappelijk welzijn en verenigingen zonder winstoogmerk, niet voor besturen zoals de Vlaamse Gemeenschapscommissie. Voor de besturen die niet onder de toepassing van artikel 7, § 1, van het decreet van 6 juli 2001 vallen, blijven de beperkingen van het VIPA-decreet onverkort bestaan.

Het besluit van 30 november 2001, dat specifiek de tegemoetkoming in de vergoeding voor de verwerving van de eigendom van serviceflatgebouwen in het kader van een onroerende leasingovereenkomst tot voorwerp heeft (zie i.h.b. artikel 4 van het besluit), vindt zijn rechtsgrond dus niet in artikel 5, § 1, van de gecoördineerde decreten inzake voorzieningen voor bejaarden, maar in artikel 7, § 1, van het decreet van 6 juli 2001.

Het ontworpen artikel 1, 4°, van het besluit van 30 november 2001 kan bijgevolg evenmin een rechtsgrond vinden in enige bepaling van de genoemde gecoördineerde decreten.

5. De conclusie is dus dat er voor het ontworpen besluit geen rechtsgrond is.

Opdat de stellers van het ontwerp hun doel zouden bereiken, is een wijziging van artikel 7, § 1, van het decreet van 6 juli 2001 nodig.

De kamer was samengesteld uit

de Heren	D. ALBRECHT,	staatsraad, voorzitter,
	P. LEMMENS, B. SEUTIN,	staatsraden,
	H. COUSY,	assessor van de afdeling wetgeving,
Mevrouw	A.-M. GOOSSENS,	griffier.

Het verslag werd uitgebracht door de H. W. PAS, auditeur.

DE GRIFFIER, DE VOORZITTER,

A.-M. GOOSSENS D. ALBRECHT